

al mateix temps política. Si la dona amb família es dedica a la política se l'acusa de mare abandonadora de fills i això els hi resta iniciativa. Veig anys llum que la situació canviï, socialment els homes ens han de donar un cop de mà, ells són tan pares com nosaltres. Hi ha una excepció notable, que és el marit de l'Anna Balletbó que amb quatre fills, el seu marit l'ajuda molt.

-Potser la política és un món masculista?

-No és un món masculista, jo no he tingut cap problema, es porten molt bé. Per formar part dels grups municipals no hi ha dificultats, sí en canvi n'existeixen per formar part de les llistes d'unes eleccions generals.

-La política i la poesia fan una estranya parella, com t'ho fas per portar-les?

-No m'és incompatible. La política és l'art de les coses pràctiques i la poesia és una qüestió de sensibilitat que potser m'ajuda a veure les coses que són útils.

-Què estàs escrivint

ara?

-Un conte infantil i he acabat una novel·la per adults que es diu «Gretchen» (Margarida en alemany). És la història d'una noia vista per tres prismes diferents, el seu, el d'una amiga i el del xicot de la protagonista.

-Què opines del partit Reformista de Roca Junyent?

-Com a socialista, que tant ens han dit sucursalistes i pendents de Madrid m'agradaria veure a Roca com ho justifica si ara fa el mateix. Aquest és l'únic partit estrany de les eleccions, el president que és el Garrigues Walker es presenta segon i Roca es presenta de CiU al Congrés. És un partit estafalari.

-Què opines de la religió?

-Sóc laica, i me n'he fet a través d'un procés racional. Jo vinc d'una família religiosa però jo sóc una persona de gran inquietud intel·lectual i el fet de què hi haguessin llibres prohibits, això es pot conèixer i això no, el que es posessin traves als coneixements científics

em revoltava interiorment.

-Què opines de l'avortament?

-En primer lloc no s'hi hauria d'arribar, hi hauria d'haver una planificació per no quedar-se embarassada. En segon lloc, si una persona per falta de coneixement s'hi queda i no ho vol, hauria d'avortar lliurement, amb tots els supòsits. No hi ha res més terrible que el maltractament dels fills, millor és que no haguessin nascut.

-Què estàs llegint?

-«El quintet d'Avinyó» de Laurence Durrell, com més gran m'agrada llegir en deliri. Llegeixo molt i de tot, en anglès, francès i italià, vaig aprendre idiomes per saber llegir.

-Quines són les qualitats per ser un bon polític/a?

-La intel·ligència, la intuïció i l'honestedat.

-Quins són els teus actors preferits?

-Paul Newman sens cap dubte, Hanna Schygulla i Gary Cooper era l'ídol de la meva joventut.

N T E

dirigeixo a la sala d'enfront: Un antre dens i fosc, replè de cossos bellugadissos que es toquen i es palpen. La música sinistra i decadent no permet gairebé la xerrada. Les copes se succeeixen.

Una de la matinada. El fetge comença a rondinar, però em resisteixo a tornar al descans. Estic en un d'aquests bars famosos, de lànguids bancs i sostre alt, visionant sense descans un muntatge de vídeos experimentals, carregats de repulsives imatges. De cop i volta arriba un estrany que em convida a un gin-tònic. Així, sense més, parlem sobre això i allò. Algú proposa d'anar a una acció d'un conegut artista conceptual. Com esperant un fugaç encontre, una relació fortuïta, anem al lloc: un centre cultural de molt bon veure que, estranyament, es dedica a aquest

tipus de fútilses a tan altes hores de la nit. L'acció-pintura «en viu» comença, se succeeix i acaba: Tot molt avantguardista i molt de moda. És a dir: Salvatge, primitiu i agressiu. A la gent li ha agradat, potser esperen el bis. Mentre, faig temps mirant-observant una mostra de mobles dissenyats amb molt bon gust. És en aquest moment, quan tota la ruta nocturna, tots els seus esdeveniments, cobren una recompensa. Ella està allà. Fa veure que no em veu, però de sobres sé que em coneix. Potser haurem coincidit en alguna convocatòria moderna, en alguna festa d'aquesta èlite que s'amaga, en alguna mostra d'artistes neo-expressionistes. Ens mirem en fingida dissimulació. D'això es passa sempre al desvergonyiment i del desvergonyi-

ment a l'estupidesa de mirar-se i remirar-se lentament. Evidentment no he errat. Tota la seva imatge és subtil i molt femenina. Vesteix un llarg vestit negre, elegantíssim, amb un profund escot molt inquietant. Finalment a algú se li acut de dirigir unes paraules a l'altre. La conversa sorgeix i ja ens oblidem que són les quatre de la matinada. A la sala ja no queda ningú i fa un fred brutal. La convido al meu pis neo-romàntic i comença una d'aquestes nits que els americans anomenarien meravella de meravelles. Són les dotze del migdia. Com de costum, ella ha marxat. Em queden encara dotze hores perquè torni a intentar-ho (amb ella). És la meva darrera oportunitat.

